

ΣΤΑΥΡΑΝΑΣΤΑΣΙΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΥ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΝΗΣΟ ΙΜΒΡΟ

Ζυγώνει το «Πάσχα Κυρίου» και βήματα πατριαρχικά Βαρθολομαίου του Α΄ επί των ιχνών του παρελθόντος αποτυπώνονται στην γενέτειρα γη, στο μαρτυρικό νησί της απορφανεμένης Ίμβρου. Ο Πατριάρχης εφέτος, σωτήριο έτος 2013, θα μέλψει τον «μυστικό νυμφώνα» και θα μυσταγωγήσει τον ζωοποιό Σταυρό και την ένδοξη εκ νεκρών τριήμερη Ανάσταση του Θεανθρώπου Χριστού στην Ίμβρο του Αιγαίου.

Σταυραναστάσιμη η ζωή και η ιστορία της Ίμβρου, η οποία σταυρωμένη μέσα στον τυφώνα των περιπετειών της ιστορίας, «έτι και έτι», βιώνει, κατ' έτος, την χρυσή αυγούλα του πασχαλίου φωτός της Αναστάσεως. Άσαρκη από την πλειάδα των ανθρώπων, αλλ' ένσαρκη και σωζομένη στο σχέδιο της πρόνοιας του Θεού, καταισχύουσα των πολεμίων την ρομφαία και μυστικώς, υπερβατικώς, αναγεννώσα την ελπίδα των μελλόντων αγαθών, «ά ητοίμασεν ο Θεός τοις αγαπώσιν αυτόν».

Μυσταγωγός σου, Κύριε, ο Ίμβριος Πατριάρχης του Γένους και της Ορθοδοξίας εφέτος στην φέρουσα τους τύπους από τα φρικτά καρφιά Ίμβρο, καθώς νυμφαγωγεί το πλήρωμα της Εκκλησίας Σου στον «μυστικό και υπερουράνιο νυμφώνα» Σου.

Ο Ίμβριος της Ορθοδοξίας Πατριάρχης ως άλλος «πάγκαλος Ιωσήφ» στην εξωτερικά αδύναμη αλλά εσωτερικά ανθεκτική Ίμβρο, το δικό Σου, Κύριε, άκτιστο κάλλος προβάλλει και την ελπίδα της αιωνίου ζωής στον «μυστικό Σου Δείπνο», διακηρύττει «τοις εγγύς και τοις μακράν», ταπεινούμενος μέχρι νιπτήρος ποδών του λαού Σου.

«Ο μυστικός Δείπνος» τελεσιουργείται και αναιμάκτως μυσταγωγείται στις Εκκλησίες της Ίμβρου από τον «Αρχιθύτη» της Ορθοδόξου Εκκλησίας Σου. Και τι θαυμαστά ανθρώπων οφθαλμοί βιώνουν; Την προδοσία στο ρωμαϊκό προδομένο νησί, την σύλληψη Σου υπό των ενόπλων του ρωμαίου κατακτητού και του αγνώμονος «περιούσιου λαού» επάνω στο βιασμένο από τα πάθη και τα μαρτύρια του κραταιού ηγεμόνος νησί... πού άλλοτε ισχνά, αλλ' εφέτος κραταιά αναβοά «εν ενί πατριαρχικώ στόματι» και εκ χειλέων ιμβριακών το: «προσκυνοῦμεν σοῦ τά πάθη Χριστέ, δείξον ἡμῖν καί τήν ένδοξόν σου Ανάστασιν».

Αναμένει την Ανάσταση η Ίμβρος καθώς ενσυνειδήτως βιώνει και αδιαλείπτως γεύεται την εν Χριστώ Σταύρωση και ομού μετά του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Πρωθυεράρχου της Ανατολής Βαρθολομαίου ως άλλος Κυρηναίος ο λαός της νήσου αίρει τον Σταυρό του μαρτυρίου προς τον Γολγοθά άγογγύστως και ορθοδόξως μέχρι να πληρωθεί το ρηθέν και γραφέν υπό του προφήτου Σου Ιεζεκιήλ περί της κοινής Αναστάσεώς τους, ζώντων και κεκοιμημένων Ιμβρίων, μαζί Σου, Χριστέ της ζωής, της αφθάρτου, αθανάτου, αλήκτου και ακτίστου Βασιλείας Σου.

Ίμβριοι πονεμένοι και θαυμαστοί, όχι ως άλλος Ιούδας, αλλ' ως πιστός μαθητής Ιωάννης, ίστανται μέσα στον πανδαμάτορα χωροχρόνο της ιστορίας πλησίον του εν Γολγοθά Σταυρού Σου, τον οποίον εφέτος αίρει με μοναχικό φαναριώτικο κουκούλιο ο γόνος της Ίμβρου Βαρθολομαίος περιφέρων το τίμιο και πανάχραντο σώμα Σου μέσα στα βάγια και τα κρίνα, τις πασχαλιές και τους πανσέδες, τα τριαντάφυλλα και τα ζουμπουλάκια που το νησί της Ίμβρου Σου προσφέρει επιθανάτια και επιτάφια στο επίγειο «μνημείο» Σου. Πατριάρχης και λαός εκ των περάτων της γης λιτανεύουν το νεκρό και άφθορο και άφθαρτο Σώμα Σου και καθαγιάζουν και χαριτώνουν τα βουβά και άλαλα σοκάκια και καλντερίμια των χωριών του μαρτυρικού νησιού που φέγγει και αστράφτει μέσα στη νύχτα του αιγαιοπελαγίτικου σκότους από τις λαμπάδες των Ιμβρίων καθώς με λιβάνι και κερι στα κεφαλόσκαλα των

φτωχικών σπιτιών γέροντες και νέοι Σε αναμένουν να συνοδεύσουν τα αθάνατα σπλάχνα του Επιταφίου Σου μέχρι κατωτάτων της γης επ' ελπίδι ζωής αιωνίου και Αναστάσεως.

Προσευχητικός ως «νοερά προσευχή» επί του όρους των Ελαιών και με θρόμβους αίματος επί του μετώπου μυριόστομη η δέηση των ιμβριακών σπλάχνων και καρδιών υπό των πατριαρχικών χειλέων Βαρθολομαίου του Ιμβρίου μέχρι του θρόνου Σου, Χριστέ, αναπέμπεται: «μνήσθητι, Κύριε, πάσης ψυχής ζώσης και κεκοιμημένης μαρτύρων Ιμβρίων και εσταυρωμένης νήσου αυτών».

Και ιδού, παιδάκια, αναστήματα της ξενιτεμένης Ίμβρου και είθε στο άμεσο μέλλον και της γηγενούς ιμβριακής γης του Αιγαίου, προβάλλουν από το νεόδμητο σχολείο, Σου προσφέρουν μύρα και άνθη, Χριστέ, και φωνή ιστορική και φαναριώτικη του Ιμβρίου Πατριάρχου ψάλλει: «Η ζωή εν τάφω κατετέθη, Χριστέ...». Μάτια δεδακρυσμένα επιβεβαιώνουν το «άξιον εστί μεγαλύνειν σε τον ζωοδότην» και ιμβριακές καρδιές από πάντων περάτων γης ανυμνολογούν: «Αι γενεαί πάσαι ύμνον τη ταφή Σου προσφέρουσι, Χριστέ μου». Γυναίκες της Ίμβρου, «μυροφόρες του Επιταφίου Σου και του πόνου των νεκρών της ζωής τους», θρήνον και επιτάφιον ωδήν εναποθέτουν από ψυχής και καρδιάς ως άλλο μύρο μετανοούσης γυναικός στο πανάγιο και άφθαρτο Σώμα Σου.

Τα σεπτά πατριαρχικά χέρια θα εναποθέσουν στο «καινό μνημείο» τον μεγάλο νεκρό ψάλλοντας: «ότε κατήλθες προς τον θάνατον, η ζωή η αθάνατος...» και ως άλλος «ευσχημων Ιωσήφ» θα αποδώσει ο εξ Ίμβρου Πρωθιεράρχης και Πατριάρχης τον έσχατον ασπασμόν επ' ελπίδι της εκ νεκρών τριημέρου Αναστάσεώς Σου, Χριστέ ο Θεός ημών.

Και τώρα παντού σιγή, σιγή ελπιζόντων, σιγή δεομένων Ιμβρίων, σιγή ζώντων και κεκοιμημένων, στο εσταυρωμένο νησί που αναμένει ν' ακούσει το «Ανάστα ο Θεός κρίνον την γην...». Παντού δαφνόφυλλα και παλμοί καρδιάς μέσα στην εαρινή νύχτα που εξαίφνης υποχωρεί από τον ψάλλοντα λευκόμορφο και λευκοντυμένο Πατριάρχη με το «Δεύτε λάβετε φώς εκ του ανεσπέρου φωτός και δοξάσατε Χριστόν τον Αναστάντα εκ νεκρών».

Σεισμός, βροντή, άνοιγμα ουρανών και επιγείων και καταχθονίων επί τω ακούσματι εκ πατριαρχικών χειλέων: «Χριστός Ανέστη» και μνημεία ανοίγονται και ψυχές Ιμβρίων κεκοιμημένων συναπαντώνται μετά πάντων των ζώντων πατέρων, μητέρων, αδερφών, γυναικών και τέκνων. Αρχιερείς, Ιερείς και μοναχοί συλλειτουργούν στο «Αναστημένο νησί του Αιγαίου» στο αναίμακτο θυσιαστήριο μετά του «Πρώτου της Ορθοδοξίας» Πατριάρχου, Γενάρχου και Εθνάρχου Βαρθολομαίου του Α' και παντού μυριόστομο το «Χριστός Ανέστη» από δακρυσμένα μάτια και καρδιές χαρμόσυνες αντηχεί στα ουράνια και φθάνει μέχρι τα ξενιτεμένα παιδιά της Ίμβρου και μέχρι τους ρωμαϊκούς τάφους στα κοιμητήρια των χωριών απ' άκρου εις άκρον του Αναστημένου νησιού και όλης της κτίσεως, όπου κείνται Ίμβριοι. Ναι, Χριστός Ανέστη και ζωή πολιτεύεται. Ανέστη Χριστός και συνανέστη Ίμβρος. Ανέστη Χριστός και υπό Ιμβρίου Βαρθολομαίου λιτανεύεται ανά την οικουμένη.

Προφητικά τα θεόπνευστα και ελπιδοφόρα λόγια του αιιδίμου και μακαριστού Μητροπολίτου Ίμβρου και Τενέδου (έπειτα Χαλκηδόνος) Μελίτωνος (1913-1989), ο οποίος μας συνταράσσει: «Αποστέλλομεν το μήνυμα τούτο προς Σας, αγαπητοί Απόδημοι, εις μίαν ώραν του έτους, κατά την οποίαν η Ίμβρος είναι μόνη με τον Θεόν και τον εαυτόν της, εις το μέσον του Αιγαίου, του οποίου τα κύματα έχουν αποκλεισμένας τας ακτάς της από τον υπόλοιπον κόσμον. Ο δυνατός και ψυχρός άνεμος σφυρίζει εις τα γυμνά δένδρα. Όμως, το κανδήλι ήρεμο καίει και εις το πλέον απόμερον εξωκκλήσι και εις την εστίαν είναι αναμμένη η φωτιά.

Όλα επάνω εις το νησί είναι ήσυχα. Η γη μας έχει όψιν ξηράν και αθόρυβον. Όμως εις τα βαθέα σπλάχνα της σφύζει η δημιουργία, κυοφορείται η άνοιξις. Μίαν ημέραν θα έλθη. Και ημείς ζώμεν την αγίαν ώραν του αρότρου και της σποράς, την σοφήν ώραν της σιωπηλής υπομονής και προσμονής. Αυτή την ιερή στιγμή της Ίμβρου, Σας στέλλομεν λάμψιν ιλαρήν από το φώς του μικρού πιστού κανδηλιού και αληθινή θαλπωρή από την παλαιάν, την άσβεστον πυρά της πατρικής εστίας... Αλλά η ώρα πέρασε... Είναι η ώρα των πιστών, των

ταπεινών, των τέκνων, που προσδοκούν τον Κύριον. Και Εκείνος έρχεται και σκύβει και ακούει την προσευχήν των ταπεινών».

Σε άλλο κείμενο του αιιδίου τότε Ίμβρου και Τενέδου Μελίτωνος υπό τον τίτλο: «Προς την Ανάστασιν», με πνευματική συνοχή καρδιάς αναγιγνώσκουμε: «Στο μεγάλο μα-νουάλι λιώνουν τα τελευταία κεριά του Επιταφίου. Αφού για λίγο ύψωσαν την λάμψη τους – ορθή ικεσία- λύγισαν σε σπονδή χλωμού φωτός και καυτών δακρύων. Και τώρα, κυρτωμένα απ' τα βάρη των καημών και των ελπίδων, που απόθεσαν επάνω τους τ' ανθρώπινα χέρια, σιγοσβήνουν. Και τ' ανοιξιάτικα λουλούδια –ανεμώνες, διπλές βιόλες, πασχαλιές- ξεψυχούν στ' άχραντα πόδια του νεκρού Θεανθρώπου. Μύρα και θρήνοι μαζί του προσκλίνουν στον Άδη. Και οι ψυχές μας μέσα στη δροσιά της απριλιάτικης νύχτας, σκυμμένες σιωπούν και προσμένουν...

Πιστεύουν ότι δεν μπορεί παρά νά 'ρθει το θαύμα. Σταυρός, πάθος, τάφος, σ' αυτό οδηγούν. Για το μεγάλο θαύμα υπάρχουν. Κι έπειτα, η τόση δίψα των ψυχών; Άρχισε κιάλας να διαχύνεται στην εσπερία αύρα άρωμα δάφνης, να ωραΐζεται η νύχτα με λευκές λαμπάδες. Ριγούν στους μοχλούς τους ανυπόμονες οι πασχαλιάτικες καμπάνες.

Όλα τα εξάισια προμηνύματα καλούν τις ψυχές να ορθίσουν. Κι αυτές, πιστές, έτοιμες, κινημένες απ' το θείο ένστικτο για φώς, για λύτρωση, θα προσηλωθούν στα πέρα απ' τη νύχτα, θα επιμένουν όρθριες. Κι όταν η προσδοκία φτάσει στο έσχατο ορόσημο, ανάμεσα νύχτας και ημέρας, οι ψυχές που αγρυπνούν –όσο κι αν μικραίνει η νύχτα- θα την δουν την μεγάλη στιγμή, την φωτοπλημμύρα. Θα τ' αξιωθούν το θαύμα.

Τότε βουνοκορφές και ράχες και λαγκαδιές θα σκιρτούν. Θα χαμογελούν τα περιγιάλια. Τα χελιδόνια θα 'χουν γυρίσει και θα ξανακΐζουν φωλιές. Και πάνω στο καινούργιο τριφύλλι θα πηδά πλάϊ στη μάνα του και θα της τραγουδά το γλυκύτερό του βέλασμα το μικρό αρνί.

Όλα, μέσα στα στήθη κι έξω, θα γιορτάζουν. Θα 'ναι αύριο. Και θα 'ναι αυτό που περίμεναν όσοι πιστοί, αυτό, που δεν μπορούσε παρά νά 'ρθη, η Ανάστασις».

Και όλα αυτά εκπληρώνονται σύμφωνα με τα γραφόμενα του μακαριστού Ίμβρου και Τενέδου Μελίτωνος από τον Αναστάντα Χριστό. Γράφει χαρακτηριστικά: «... Το ίδιο χέρι, που στολίζει τη γη με την ανοιξιάτικη μαγεία, μπορεί να κάνει ανθισμένο κήπο και την ανθρώπινη ζωή. Εκεί που εμείς μπορούμε να δούμε μόνο μαύρο χώμα, Εκείνος βλέπει, στο βάθος, σπόρους μυριόχρωμων λουλουδιών. Ξυπνά η γη. Κι η ψυχή μας μπορεί να ξυπνήσει, αν το θελήσουμε. Όλα μας καλούν σ' αυτό το ξύπνημα. Η φύσις, η νηστεία, η χλιαρή θαλπωρή των εκκλησιαστικών ακολουθιών. Επάνω απ' όλα, Εκείνος, που μιλεί μέσα σ' όλα αυτά. Ο φίλος. Ο μοναδικός. Ο Κηπουρός της Ανοιξέως. Της Αναστάσεως. Ο Χριστός».

Αυτόν τον «Σταυροαναστάσιμο ιμβριακό ενήδονο κανόνα» επισφραγίζει η μυρόπνοος γραφή του λογίου και φιλόμουσου φαναριώτου Ιεράρχου, του Πέργης Ευαγγέλου, ο οποίος στο πόνημά του «Εκ Φαναρίου Γ'» προσαγάγει «εγκώμιον επάξιον» στην μαρτυρική και σταυρωμένη Ίμβρο, στην «παιπαλόεσσα του Ομήρου», γράφοντας θεοπνεύστω χειρί: «Η Ίμβρος. Κοντά και μακριά μας, μέχρι τώρα. Μέχρι την ώρα της Ίμβρου. Μια ώρα που τη σήμανε ο Δημήτρης Αρχοντώνης ως Πατριάρχης Οικουμενικός. Αναγράφοντας το όνομα της πατρίδας του σε δίπτυχα, μ' ένα «μνήσθητι» αλλιώτικο. Ελάτε να δείτε τα χωριά σας, τη γη μας, τα σπίτια μας. Να γευθείτε και τη χαρά και το παράπνομά μας. Να προσευχηθείτε μαζί μας. Και να μη μείνετε μόνο με το άκουσμά μας.

Κι όλο τον κοίταζα τον Πατριάρχη, βλέποντας να ραγίζει πάνω «στ' αρχαία μονοπάτια». Κι ήταν σα να τον είχα μπροστά μας, την ώρα που παιδί αντέγραφε τον Παλαμά στο «Τετράδιο της νιότης» του. Άραγε το θυμήθηκε πόσο «στο πρώτο μοσκοβόλημα ενός ρόδου μακρνού του δάκρυσαν τα μάτια»;

Είδα τον Πατριάρχη σ' ένα μονοπάτι να χαϊδεύει με τη ράβδο του ένα χαμομήλι. Μου ήρθε αρκετό να εκφραστώ για το νησί με τους στίχους:

**«Φύτρωσε χαμομήλι/
Μέσα στον Απρίλη/
καταμεσής στους δρόμους/
στις σωπασμένες γειτονιές/
της Ίμβρου/
με τεντωμένα τα λευκά του/
πεταλάκια/
γύρω από τον κίτρινο κορμό/
της σιωπής του της ανέμελης/
λές και ξεπέταγε ειρμούς/
από τα αντίφωνα του Πάσχα».**

Για λεπτομέρειες διαβάστε συγγραφείς Ιμβρίου. Μας περιμένουν οι σελίδες τους, να μπούμε στη νοηματική πορεία των Ιμβρίων. Να καταγράψουμε χρονολογίες. Ν' αποτυπώσουμε μορφές και ονόματα. Να περπατήσουμε σε παλιούς οικισμούς. Να πατήσουμε σε πεπατημένα προγόνων. Ελάτε να γνωριστούμε με την κοινοτική αντίληψη, την εκπαιδευτική μέριμνα, τη λειτουργική ζωή. Να συμμετάσχουμε σε λιτανείες και πανηγύρια.

Κοπιάστε να γνωριστούμε με τον αυλόγυρο και την πλατεία του χωριού. Τα δύο κεφαλόβρυσσα που κρατούν ζωντανή την ιδέα της ρωμαϊκής ζωής. Παίρνοντας από το πρώτο τηροή του νάματος. Και από το δεύτερο την επέκταση του νήματος της ζωής. Από τον αυλόγυρο τη χάρη της κάθε μέρας. Κι από την πλατεία τη χαρά της. Με το Σταυρό να εγκαινιάζει τη μέρα. Και με το μαντήλι να χαιρετάει τα δειλινά. Η στέρησή τους κατάθλιψη, που οδηγεί στη νοσταλγία. Σώμα χωρίς φωνή πάει να γίνει η γειτονιά και εικόνα χωρίς καντήλι η Εκκλησία. Ένας χάρτης ψυχρός με σημάδια επάνω του νεκρά. Σήμαντρα που αναζητούν τη μελωδία τους. ελάτε να τα σημάνουμε.

Ένα άλμπουμ η Ίμβρος, με επτά γκραβούρες κερόστακτες, λιβανόσμητες, μνημολογημένες. Ένα λεύκωμα με ιστορία και στοιχεία απ' τις επτά εστίες του νησιού, όσες και τα χωριά του. σαν άλλες επτά λυχνίες του Αιγαίου, που έρχεται να τις φωτίσει μια λαμπάδα ιλαρού φωτός. Κι αυτές να φεγγοβολούν στις ψυχές των Ιμβρίων σαν ορθάνοιχτα μάτια γρηγορούντων που νιώθουν να συνεχίζεται μια ατελείωτη αγρυπνία. Με λειτουργό, που καταγράφει στην καρδιά του πρόσθετους χτύπους, με χίλια ονόματα και γεγονότα και αναμνήσεις. Έτσι που να τα παριστάνει σα ζωντανές μερίδες παρόντων σε ώρα Λειτουργίας. Αφήνοντας και στην ακρογιαλιά του νησιού ένα σεντεφένιο όστρακο με χαραγμένο μέσα το χριστόγραμμα. Γι' αυτούς που τα Καλοκαίρια θα νοστιμέψουν τις μέρες τους με την αρμύρα του γιαλού τους.

Μια ποικιλία τροπαρίων έρχονταν στο νου μου, όσες κι οι μυρωδιές του βουνού και του κάμπου την Άνοιξη. Όσα και τα επανωτά κυματάκια της θάλασσας που φιλούν τις ακρογιαλιές του νησιού. Κι ακόμη, όση και η λαχτάρα των ανθρώπων του να σχηματίσουν ένα μπουκέτο λουλούδια για τον Ίμβριο Πατριάρχη τους, με μάτια βρεγμένα από έρωτα πατρίδας. Μα και υπερηφάνειας για τους δύο πολύτιμους λίθους, όπως παρομοίαζαν τις δύο Μητροπόλεις τους οι Ίμβριοι. Το μαργαριτάρι για τη Μητρόπολη της Παναγιάς, και το διαμάντι για τη Μητρόπολη του Κάστρου.

Οι νοσταλγοί του νησιού είναι και οι «αισθόμενοι» την πραγματικότητα. Και οι μελετητές του, οι «συναισθανόμενοι» την αλήθεια του πράγματος. Όπως ένας υμνογράφος συναισθάνεται ένα μαρτύριο αγίου».

Γι' αυτή την ιμβριακή Πασχαλιά, που είναι λαχτάρα αμείωτη Αναστάσεως από τα πάθη και τα μαρτύρια της νήσου, έγραψε το 2003 ο μέγας Ίμβριος Ιεράρχης, ο Αμερικής Ιάκωβος στον Πέργης Ευάγγελο: «Χριστός Ανέστη! Κυλίσθηκε η ταφόπετρα. Αγαλλίασαν οι ουρανοί

με το κάθισμα στη νεκρική γη του Αγέλλου. Εύχομαι να είναι ανοικτοί και γαλανοί και να ξεπερνούνε τους Βοσπορινούς, τους Μαρμαρινούς, τους Ελλησποντιακούς και να φέρουνε στους Αιγαιοπελαγίτικους ένα άγγιγμα με το κωνσταντινοπολίτικο Άγιο φτερό. Σας ευχαριστώ για τρία ποιήματα. Ελεγείο, που αφιερώσατε στο νησί μου και το κάνατε να ριγήσει, κι αυτό και οι ποπονίτσες, ανεβάζουν την ελπίδα με το χρώμα του Πάσχα. Ας είναι όλα τα ποιήματα εμπνευστικά ελπίδων».

Σ' αυτό το νησί της Σταυροαναστάσιμης Ίμβρου, όπου λευκά και κόκκινα αιδήμονα τριαντάφυλλα «σκύβουν με τα ανοικτά πέταλά τους και αποθέτουν στην καρδιά τις παλαιές αναμνήσεις», μας καλεί ο Ίμβριος Πατριάρχης Βαρθολομαίος Α' τούτο το Άγιον Πάσχα να γίνουμε μυσταγωγοί της εκ νεκρών Αναστάσεως Ιησού Χριστού. Ας γίνουμε τούτο το Πάσχα όλοι Ίμβριοι και την ώρα του Αναστάσιμου ηλιοβασιλέματος οι διψασμένες ψυχές μας ας πιούν από την κρουσταλλένια βρύση της ιστορίας του Ρωμαϊκού Γένους μας ψάλλοντας με τον Ίμβριο Πατριάρχη το: «Χριστός Ανέστη».

Υ.Γ. Το παρόν σταυραναστάσιμο κείμενο αφιερούται φιλαδέλφως στον λιτανεύοντα τον Σταυρό και την Ανάσταση της Σταυραναστασίμου Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, πολυφίλητο συνάδελφο Θεολόγο και φίλο κ. Παναγιώτη Ανδριόπουλο, υπεύθυνο της ιστοσελίδας «Φως Φαναρίου», με την διάπυρη ευχή «Χριστός Ανέστη».